

“Εργαζόμενο Αγόρι” της Λένας Διβάνη και το “Κουκλόσπιτο ενός Νόρ...ον”

Η Λένα Διβάνη με αυτό το κάπως χαριτωμένο αλλά καθόλου αθώο και απλοϊκό βιβλίο μας παρουσιάζει μια μητριαρχική κοινωνία όπου οι ρόλοι έχουν αντιστραφεί και τώρα είναι ο πρίγκιπας που περιμένει την πριγκίπισσά του, που καλείται να έχει όλο εκείνο το δελεαστικό πακέτο ενός παραμυθιού : ομορφιά, πλούτη, εκπαίδευση, κοινωνική ανέλιξη, με όλη τη «συννοσηρότητα» της δύναμης που συνεπάγεται.

Συννοσηρότητα, ναι, γιατί δυστυχώς το βιβλίο δε μας κάνει ιδιαίτερη εντύπωση ως προς τη μητριαρχική αντίληψη που το διαπνέει. Πρώτη έκδοση το 2000, για τους millennial δηλαδή...Μόνο που πάνω από είκοσι χρόνια αργότερα-τολμώ να πω- διαβάζεται σαν μια καθημερινή ιστορία με όλα τα surreal, που όμως γίνονται πλέον. Για παράδειγμα, μονογονεϊκές οικογένειες όπου και οι μπαμπάδες έχουν τη συνεπιμέλεια και φροντίζουν επίσης τα παιδιά τους, γυναίκες που έχουν φτάσει και ξεπεράσει αυτό που στα Αγγλικά λέμε glass ceiling, τη γυάλινη οροφή που μπορούσε μόνο να κατακτηθεί από τον ανδρικό πληθυσμό, είτε πρόκειται για managerial θέσεις ή για κορυφαίες διακρίσεις στον επιστημονικό χώρο ή την πολιτική, όμορφα νέα παιδιά, ξαναλέω οι millennial που γαλουχήθηκαν με Big Brother και Καρντάσιαν και είναι όνειρο ζωής η ΔΙΚΗ τους ζωή να περνάει μέσα από την κλειδαρότρυπα του κάθε «περίεργου» θεατή... όμως εκείνα, τα ίδια αυτά παιδιά, όχι μόνο έχουν δώσει το δικαίωμα να είναι κάθε πτυχή της ζωής τους βορά στα ΜΜΕ αλλά το επιδιώκουν διακαώς κιόλας.

Σήψη, παρακμή πείτε το όπως θέλετε. Πάντα επίκαιρος ο Ιψεν και το «Κουκλόσπιτο», η Νόρα που για τις ανάγκες του «ρόλου» γίνεται Νόρον, ο ήρωας, ο Χάρης μας...Οι παραλληλισμοί έντονοι ψεύτικη ζωή, πλαστική ομορφιά, επίφαση δύναμης που προσφέρει η πρόσκαιρη προβολή και η κοινωνική θέση, ψεύτικα όλα όπως και οι κούκλες..Και ο Χάρης, «ο κούκλος» ξυπνάει μια μέρα σαν τον ήρωα Νόρον (Νόρα) και σπάει την παράδοση της υποτακτικότητας, παίρνει τη ζωή στα χέρια του και ανατρέπει τα στερεότυπα....Και για να παραθέσουμε ένα συναφές θεατρικό έργο αυτό του Tennessee Williams, τον Γυάλινο Κόσμο, ναι, η γυάλινη οροφή ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΣΠΑΣΕΙ, αρκεί ο καθένας μας και η καθεμιά μας να βρει τη δύναμη να είναι πλοηγός της ζωής, μιας ζωής που-ελπίζουμε- να διαπνέεται από αξίες όπως ο αυτοσεβασμός και η αξιοπρέπεια... Στον επίλογο η Διβάνη κλείνει λέγοντας: «Κανένα τέλος δεν έρχεται με άδεια χέρια»...και συμπληρώνουμε εμείς « αρκεί να έρθει με γεμάτη καρδιά και φωτισμένο πνεύμα», κι ας είναι άδεια τα χέρια και η τσέπη, όλα (ξανα) γίνονται, όταν αντλούμε εσωτερική δύναμη από την ύπαρξή μας την ίδια και τον τρόπο που αντιμετωπίζουμε τη ζωή με όλες της τις προκλήσεις.